

Hồi 18

Xuất Động Toàn Lực

Nhắc lại Trần Bách Thành và các bạn từ biệt Lạc Dương xong, đi thẳng ra bờ sông, khi đi đường y không nói năng gì cả như đang chú tâm suy nghĩ một việc gì.

Quan Đức Luân biết rõ tánh của Bách Thành, ngày thường rất vui chuyện, nhưng hễ gặp đại sự thì thận trọng suy nghĩ, trầm lặng không nói nửa lời, nên y liếc nhìn Bách Thành rồi vừa cười vừa hỏi:

- Trần huynh đang nghi ngờ một việc gì phải không?

Bách Thành đáp:

- Năm xưa, chúng ta ở phạm điểm Trường Hưng Ký tại phủ Thừa Đức nếu không được Tạ ân công ra tay cứu giúp thì chúng ta đã tiêu tán thành cây cỏ rồi, làm gì còn đến ngày nay nữa. Bởi thế Trần mỗ đã hứa với Tạ ân công rằng nếu sau này có việc gì cần đến Trần mỗ, dù có phải leo núi cao, vượt biển cả, Trần mỗ cũng không từ chối.

Đức Luân gật đầu đáp:

- Bởi thế Trần huynh mới lập kế giúp Lạc thiếu hiệp để báo đức. Tiểu đệ nhận thấy Trần huynh làm như vậy rất phải, huynh là người mưu trí vô song, không hiểu đã nghĩ ra được kế gì chưa?

Bách Thành liền hạ giọng nói rõ mưu kế của mình cho mấy người kia nghe. Bốn người kia nghe xong gật gù khen hay.

Lát sau, năm người đi tới trước sông Trường Giang. Bách Thành huýt một tiếng sáo miệng, liền có một chiếc thuyền nhỏ, từ trong bụi lau bơi ra. Năm người nhanh như năm mũi tên nhảy xuống thuyền đó.

Bách Thành lên tiếng hỏi:

- Hiện tuần dương trại đang đậu tại bến Hạ Du cách đây chừng mười dặm, các anh em ở trên thuyền đều lên bờ để nhậ nhệ cả.

Bách Thành nghe nói mừng rỡ thâm nói tiếp:

- Lúc này là lúc nào mà các người còn tham ăn, tham uống như thế nhờ làm hư đại sự thì sao?

Đại hán lùn và nhỏ kia như vừa cười vừa đáp:

- Đối phương như cá trên thớt, vả lại họ nghe nói tối nay không đi truy kích, nên họ mới đi ăn nhậu như thế.

Bách Thành cười nhạt nói tiếp:

- Phiền huynh đài mau cho chúng tôi sang bên kia sông rồi báo cho tuần dương trại chủ hay là hiện giờ Trần mỗ có việc cần nhờ tuần dương trại chủ truyền báo cho Bang chủ hay Trần mỗ sẽ đợi chờ Bang chủ ở Lợi Không khách sạn phía bên kia bờ sông.

Hảo hán lùn nhỏ vâng lời, hết sức hơi thuyền đưa bọn Bách Thành qua sông. Khi tới bờ bên kia năm người liền đi ngay.

Bọn Trần Bách Thành lên đến trên bờ đã thấy hai chiếc thuyền đèn lồng treo ở trước cửa Lợi Không khách sạn, có ánh sáng đỏ lòe mờ rọi ra. Bách Thành liền hỏi:

- Không biết bọn La Thái có còn ở trong khách sạn không?

Đức Luân đáp:

- Có lẽ chúng vẫn còn ở đấy, chúng đang cần nơi dừng chân, chắc không vội đi ngay đâu.

Lợi Không khách sạn bề ngoài là khách sạn để cho khách thương gia trọ, nhưng sự thật bên trong lại là chỗ tai mắt của Tam Nguyên Bang.

Năm người đi nhanh như gió, thẳng về chỗ của mình. Bách Thành nói với Đức Luân:

- Quan hiền đệ, mau mời bọn La Thái ba người lại đây.

Nói xong, y liền lấy bút mực viết một bức thư trình cho Khương Huân Tổ. Đức Luân vâng lời đi luôn. Một lát sau Bách Thành viết xong lá mật thư bỏ vào trong túi, thì ngoài phòng đã có tiếng chân người đi tới. Đức Luân dẫn bọn La Thái vào. Bách Thành vội đứng dậy chào, vẻ mặt hớn hở. La Thái vừa chấp tay chào vừa hỏi:

- Đêm khuya thế này, Trần lão sư cho gọi chúng tôi có việc gì thế?

Bách Thành vẻ mặt nghiêm nghị làm ra vẻ bí mật trả lời:

- La lão sư vẫn chưa biết mình nguy hiểm đến nơi hay sao? Chỉ đợi trời sáng tỏ là Trần mỗ rời khỏi đây liền, nên không muốn nấn tâm trông thấy ba vị bị tai họa, mời ba người để báo cho biết.

La Thái ba người nghe nói thì biến sắc mặt run lấy bầy. Một lát sau La Thái mới lên tiếng:

- Trần lão sư nói gì lạ thế? La mỗ có làm gì đâu mà nguy hiểm?

Lúc ấy Đức Luân bỗng rời khỏi phòng đi ra bên ngoài. Bách Thành nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Vừa rồi năm anh em đệ thấy bờ sông bên kia xuất hiện Đám Trấn Viễn, Hồ chủ Động Đình Hồ cùng với một số bộ hạ khá đông đang đấu trí mạng với các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang... Đám Trấn Viễn nói: "Tư oán của Tam Nguyên Bang với Hách Tố Lan không thể lờ đi việc Quảng Thành nhị báu vào vì nhị báu do La lão sư đem theo, nếu quý bang không tin thì xin đem ba người ra đối chứng thì rõ chuyện ngay."

La Thái biến sắc mặt, mặt lộ hung quang vội đáp:

- Làm gì có chuyện đó. Nếu tại hạ có Quảng Thành nhị báu thì đã sớm cao chạy xa bay rồi, còn đến đây làm gì, Đám Trấn Viễn nói như vậy thật là quá khi người.

Bách Thành xem sắc mặt của La Thái thấy y chỉ hăng hái bề ngoài thôi chứ trong lòng đã hoảng sợ rồi liền cười vừa nói tiếp:

- Sự thật ra sao đệ là người ngoài không dám bàn nhưng theo chỗ đệ được biết thì Tam Nguyên Bang tin lời của Đám Trấn Viễn rồi, hiện y đã truyền lệnh cho Khương bang chủ, nguy cơ của ba vị sắp tới nơi. Lời nói của đệ chưa biết chừng là sai lạc cũng nên nhưng tin hay không là tùy ở ba vị.

Lúc ấy La Thái ba người không sao nhịn được nữa, đột nhiên vùng đứng dậy.

La Thái chấp tay chào và nói:

- Trần lão sư chỉ bảo cho như vậy, tại hạ xin cảm tạ và sau này sẽ báo đền, nay tại hạ xin cáo từ.

Bỗng nhiên Đức Luân ở ngoài lên vào trong phòng vẻ mặt hoảng hốt nói:

- Tuần giang Tứ Kiệt đã đem tám mươi cao thủ bố trí ở các lối đi nên tiểu đệ ra ngoài bị cản trở, đệ hỏi Tứ Kiệt có gì xảy ra thì Tứ Kiệt trả lời là không biết. Họ còn nói phải đợi chờ Bang chủ về. Tiểu đệ nghĩ thầm, có lẽ họ làm như vậy là để bảo vệ lão sư cũng nên.

La Thái ba người nghe nói giật mình kinh hãi và lộ vẻ hậm hực. Bách Thành là người đa mưu túc kế nên vội đáp:

- Việc đã khẩn cấp, ba vị đào tẩu thế nào cũng bị chúng giữ chứ không sai, chi bằng hãy núp ở dưới sập của đệ chờ nghĩ cách đối phó may ra thoát khỏi các nhục bị chúng bắt.

Lúc ấy La Thái đã cuống cả lên không biết quyết định ra sao biết rõ Trần Bách Thành là người đã mưu tước kế nên vội nói đáp:

- Tất cả mọi việc xin nhờ Trần lão sư giúp cho!

Nói xong, y với hai người kia chạy tới trước sập rồi cùng cả vào dưới gầm. Bách Thành liền đưa mắt ra hiệu cho Đức Luân ba người chạy tới trước sập nhanh tay điểm huyết mê ở sau lưng của ba người đó. Bọn La Thái ba người chỉ kêu được một tiếng liền chết giấc hết. Bách Thành liền vội nói tiếp:

- Bốn vị hiền đệ mau đem bọn La Thái, ba người tới Sài Sơn đợi tôi.

Nói xong y ra ngoài trước. Ngoài cửa khách sạn có một đại hán to lớn vạm vỡ đang đứng nói chuyện với tên phố ky, miệng toàn hơi rượu chúng tỏ y đã khá say.

Đại hán ấy trông thấy Bách Thành liền tiến lại hỏi:

- Trần lão sư có việc gì thế?

Bách Thành, vội lấy lá thư viết sẵn đưa cho tên đại hán trả lời:

- Triệu phó trại chủ, vì việc khẩn cấp tại hạ chưa thể nói được, phiền Phó trại chủ trao ngay cho Bang chủ, đề trước khi trời sáng, Bang chủ có thể đến ngay bên bờ sông bên kia, bằng không trăm anh em của quý bang sẽ bị chết một cách thảm khốc.

Đại hán nọ ngần người ra, có vẻ hoảng sợ, nên y đã tỉnh rượu, rườm rà hỏi lại:

- Thật có việc khẩn cấp đến thế ư?

Bách Thành nghiêm nghị đáp:

- Khi nào tại hạ lại đối Phó trại chủ, nếu để chậm trễ chỉ sợ Phó trại chủ gánh vác không nổi thôi.

Đại hán đỡ hoảng sợ vô cùng quay mình đi luôn. Bách Thành thấy tên đó đi khỏi liền mỉm cười, giở khinh công ra ngắm ngầm theo sau tên đó.

Hai năm gần đây Tam Nguyên Bang quật khởi tại Giang Nam thế lực ngày càng bành trướng còn mạnh hơn cả Hồng Kỳ Bang năm xưa Bang chủ là Thiết Xí Thần Yên Khương Huân Tổ là người tài cao nhưng hay tự phụ, nhiều tham vọng. Y thiếu người phụ tá bang chúng lại rất phức tạp, người tốt cũng nhiều, kẻ xấu cũng không ít, nên các nhân vật trong lục lâm giang hồ đối với Tam Nguyên Bang khen chê không đều. Huân Tổ thấy năm xưa

Hồng Kỳ Bang bị thảm hại như vậy, nên tổng trại của y không bao giờ thiết lập hẳn một nơi như Hồng Kỳ Bang mà lưu động, bí ẩn khắp nơi, không những người ngoài không sao biết được mà cả người trong bốn bang trừ có năm sáu người thủ lãnh ra, những người khác cũng không một ai hay biết.

Bách Thành đi theo tên đại hán đó, vì say rượu nên y không hay biết ở phía sau có người theo dõi. Một lát sau, y đã đi được mười mấy dặm đường đến một ngã ba sông, nơi đây cỏ lau mọc um tùm có thể nói là gần che lấp mặt sông, quả thật là bí ẩn hết sức. Đại hán ngừng chân lại, hai tay vỗ mấy cái tức thì trong bụi lau có người lên tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Đại hán đáp:

- Tuần Giang trại Triệu Tuấn có việc cần muốn yết kiến Bang chủ.

- Thế ra Triệu phó trại chủ đây ư. Xin mời lên thuyền.

Đột nhiên trong bụi lau có một chiếc thuyền nhỏ đi nhanh như tên vọt tới cạnh bờ, mũi thuyền có thắp một cái đèn Khổng Minh, đèn đó có một luồng ánh sáng vàng rực rỡ, chiếu thẳng lên bờ.

Triệu Tuấn nhảy ngay lên trên thuyền, ngọn đèn liền tắt.

Bách Thành chỉ nghe thấy tiếng thuyền đi xuyên vào bụi lau thôi. Cũng nên biết chuyện này, Bách Thành tới đây có mục đích cứu Hà Phụng Nhi, nữ tỳ thân tín của Hách Tố Lan. Tuy y với Tố Lan không có tình cảm gì hết, sở dĩ y ra tay cứu thị tỳ của nàng vì cảm ơn đại đức của Tạ Vân Nhạc nên y mới nể Lạc Dương mà ra tay cứu nàng.

Chừng một tiếng đồng hồ sau, Bách Thành bỗng nghe thấy tiếng sè sè inh tai, y cố nhìn thấy mười mấy chiếc thuyền to lớn từ từ ra khỏi bụi lau tiến thẳng về phía sông lớn. Thuyền này cũng chở mấy chục người, y mừng rỡ vô cùng, ngẩng mặt nhìn lên trời đoán biết nửa giờ sau thế nào cũng mưa to gió lớn. Y quay lại nhìn sang phía bờ sông bên kia thấy nơi đó có ánh sáng đỏ chợt nháy hai cái, biết Lạc Dương và đồng bọn đã theo kế của mình tiến hành rồi, gió Đông Nam rất mạnh thế nào cũng thành công, y dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và đi đến bờ sông, bắt chước Triệu Tuấn vỗ tay mấy tiếng, quả nhiên trong bụi lau có người lên tiếng hỏi liền:

- Ai đó?

Bách Thành đáp:

- Lú Nhị Hồ ở trại Tuần Giang, vừa rồi sang sông có gặp thuyền của Bang chủ, sai tôi đưa lệnh tới đây đem tiền tỳ họ Hà đi ngay.

Người trên thuyền liền vâng lời:

- Vậy xin treo lệnh tiền ra để kiểm soát.

Nói xong, ngọn đèn Khổng Minh bỗng có ánh sáng chói lọi chiếu ra, Bách Thành liền đáp:

- Xin tuân lệnh!

Vừa nói dứt, Bách Thành đã nhanh như điện chớp nhảy xuống dưới thuyền chìa tay ra và nói tiếp.

- Lệnh tiền đây, xin kiểm soát đi.

Đột nhiên y xoay tay lại chìa hai ngón tay điểm luôn vào huyết của người nọ. Người đó chưa xem kỹ đã bị điểm té luôn. Bách Thành giơ hai tay chộp ngay người y khẽ đề xuống, thừa tay tắt luôn ngọn đèn Khổng Minh rồi bơi chèo cho thuyền ngay tức thì đi sâu vào được mấy chục trượng, xa xa y trông thấy ba chiếc thuyền lớn khóa liền vào nhau. Trên thuyền tối đen như mực không có gì cả. Y hơi trù trù, rồi buông mái chèo xuống, nhún hai chân và tung mình nhảy lên cao, hóa thành một con đại bàng, giương cánh nhẹ nhàng nhảy lên trên cột buồm, lắng tai nghe được một hồi thấy ba thuyền đó không có tiếng động gì cả, y hoài nghi vô cùng và nghĩ thầm: "Chả lẽ họ đi hết rồi chăng?"

Vừa suy nghĩ, y vừa tụt xuống bên dưới, y liền rón rén bước vào trong khoang. Bỗng nghe thấy trong khoang thuyền kế bên có tiếng người ú ớ, mà chỉ có được một câu như sau: "Ăn xe." Tiếp theo đó lại có tiếng người cười khúc khích, nhưng tiếng nói rất khẽ, y ngăn người ra giầy lát, sau y mới vỗ nhẽ và khẽ nghĩ tiếp: "Thì ra Bang chủ đi khỏi bọn chúng nhàn rồi liền đánh cờ với nhau. Bộ hạ lười biếng và sơ suất như thế này làm sao mà làm nên đại sự."

Y nhận thấy thời cơ không thể bỏ qua liền khẽ bước vào trong khoang thấy Hà Phụng Nhi đầu tóc bù tóc rối đang trợn tròn xoe đôi mắt thù hằn nhìn Bách Thành. Cạnh nàng có một người đàn bà béo đang ngủ say, hiển nhiên Phụng Nhi đã bị giày vò rất nhiều và bị điểm huyết nên không sao cử động được. Bách Thành nhìn sắc mặt của Phụng Nhi biết ngay nàng làm mình là người của Tam Nguyên Bang. Không có thì giờ để giải thích nữa, Bách Thành vội điểm ngay vào tử huyết của người đàn bà béo, thuận tay cắp Phụng Nhi đi khỏi khoang thuyền nhảy sang thuyền nhỏ.

Bách Thành để Phụng Nhi nằm ở trên thuyền, dùng chèo cố sức bơi, chỉ thoáng cái đã đi xa ba trượng liền. Tiếp theo đó y lại chèo dồn dập hơn, thuyền lướt nhanh như tên xẹt không bao lâu đã ra tới cửa sông.

Phụng Nhi bỗng lên tiếng hỏi:

- Người nào sai khiến ngài chở tôi đi như thế?

Bách Thành liền mỉm cười đáp:

- Do tiểu thư của cô nương, lão tới đây cứu giúp cô nương đây để lão giải huyết cho cô nương đã.

Phụng Nhi lộ vẻ rầu rĩ nói tiếp:

- Tôi không cần giải huyết đâu, đây là thủ pháp rất thâm độc, nếu ai không biết giải huyết cho tôi ắt thế nào mặt mũi, mồm, tai của tôi cũng bị phun máu chết liền. Lão tiên bối gắng giúp cho tôi được gặp tiểu thư, dù tôi có chết cũng cam tâm.

Bách Thành khẽ thở dài một tiếng và nói:

- Hà cô nương khỏi cần phải nản chí như vậy, tuy công lực của tôi không giải nổi môn điểm huyết độc đáo này, nhưng chưa chắc không ai giải nổi. Quý hồ chúng ta rời khỏi nơi đây, thoát hiểm trước, rồi đây việc gì cũng giải quyết dễ dàng. Bây giờ hãy thứ lỗi lão thất lễ cô nương trước nhé.

Nói xong, lão hiệp đưa tay cấp lên người Phụng Nhi vác luôn. Giữa đường đã thấy thấp thoáng bờ sông phía bờ sông bên kia ngọn lửa hồng bốc lên tận trời xanh, cũng khi đó, mây cứ dồn tới dầm dập và điện chớp nhoáng liên hồi tiếng sấm nổ âm âm. Bách Thành đoán chắc Huân Tố đã tới trước tòa nhà đồ sộ kia rồi và ngọn lửa đã cháy ra khắp cánh đồng Tố Lan các người đã rời khỏi nơi đó nên y càng giở hết sức lực khinh công ra chạy thật nhanh không bao lâu mưa ào ào đổ xuống liền.

Bách Thành cởi áo ra phủ lên người Phụng Nhi và ẵm nàng chạy thẳng về phía núi Sài Sơn.

Mây đã tan, mặt trời ló dạng bên kia sông Hà Khẩu, hai bóng người xuất hiện. Hai người đó là Lạc Dương và Tố Lan, Tố Lan cải nam trang cùng Lạc Dương, hai người đều dùng mặt nạ da người. Họ đang đứng sát nhau nhìn nền trời bên kia sông. Bỗng dưới cây liễu ven sông xuất hiện một đại hán mặc áo cụt đi tới, vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị có qua sông không?

Tố Lan ngắm nhìn đại hán đó, thấy người vạm vỡ khỏe mạnh nhưng không ra vẻ người biết võ, chắc không phải là môn hạ của Tam Nguyên Bang nên nàng gật đầu. Lạc Dương liền lên tiếng hỏi:

- Bác lái đò, hai người qua sông tính bao nhiêu?

Người nọ liền cười đáp:

- Tiểu nhân không dám lấy nhiều, tùy khách quan cho bao nhiêu cũng được.

Lạc Dương liền móc túi lấy chùng năm chỉ bạc trao cho đại hán ấy. Đại hán liền đỡ lấy tiền và nói:

- Quá nhiều rồi, quá nhiều rồi, cảm ơn hai vị mời hai vị khách quan xuống thuyền.

Hai người theo đại hán đó xuống thuyền đi ngay Hạ Khẩu. Thuyền tới giữa sông, lúc đó mặt trời vừa mọc, ánh sáng chói lọi trông rất đẹp mắt, nhất là Hoàng Hạc Lâu được trang hoàng lịch sự và hùng vĩ khôn tả.

Lúc ấy giữa sông lại xuất hiện một cái thuyền khác và cũng tiến thẳng sang bờ sông bên kia. Trong thuyền có một ông già mắt điều hâu, mũi kệt, đôi ngươi có ánh sáng chói lọi tia ra và cứ ngắm nhìn thuyền của Lạc Dương không chớp mắt. Hai thuyền đã đi cách nhau chùng bốn năm trượng. Lạc Dương đã trông thấy rõ ông già đó liền ngăn người ra và dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng.

Tố Lan thấy sắc mặt Lạc Dương biến sắc, liền quay lại nhìn ông già kia và hỏi Lạc Dương:

- Người đó là ai, hiền đệ có biết không?

Lạc Dương lắc đầu chưa kịp trả lời nhưng Tố Lan vốn thông minh chỉ nhìn qua nàng biết chàng quen người này, không chùng còn có thù oán là khác. Biết thế khi nào nàng chịu để yên, nên liền hỏi tiếp. Bất đắc dĩ Lạc Dương phải gượng cười và trả lời:

- Người đó là Lại Đăng Khôi.

Tố Lan kêu ủa một tiếng rồi giơ tay lên vuốt tóc bị gió cuốn rối loạn mồm tùm tùm nói tiếp:

- Y ở thị trấn Lạc Trúc, trước đây Phụng Nhi không hiểu ra tay cản trở hiền đệ nên y mới tẩu thoát được phải không? Cứ xem đôi mắt, tôi đoán chắc hiền đệ với Lại Đăng Khôi này có mối thâm thù?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Chị Lan nghĩ sai rồi, tiểu đệ gặp lại Đặng Khôg lần đầu tiên tại thị trấn Lạc Trúc, sao chị bảo y với đệ thù nhau được nhưng y là người cộng sự với kẻ thù của đệ là Vạn Đăng Long ở Vân Giang.

Tố Lan lại cười và nói tiếp:

- Ra là thế. Bây giờ, chúng ta bảo người lái thuyền đến gần thuyền của Lại Đặng Khôi rồi như vậy dù y bay lên trời cũng không thoát.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Không, lúc này không nên cho y biết mình là ai vội, phải cứu Hà cô nương trước, mình cần giữ bí mật đến nơi Khẩu Thành, vì thế nào y cũng ở lại nơi đó vài ngày.

Tố Lan liếc nhìn Lạc Dương một cái vừa cười vừa nói theo:

- Theo đệ, chị đang áy náy bởi chuyện Phụng Nhi phải không?

Lạc Dương mỉm cười không trả lời, mắt không nhìn theo thuyền Đặng Khôi nữa, chỉ nhìn xuôi về phía Sài Sơn và Hoàng Hạc Lâu. Vì Lạc Dương với Hách Tố Lan đeo mặt nạ da người nên Đặng Khôi chỉ nhận thấy hai người lạnh như băng tuyết, không có điểm nào đáng nghi ngờ để ý tới cả.

Thuyền đi rất nhanh, không bao lâu đã sang tới bờ sông bên Hạ Khẩu. Đặng Khôi lại đi theo ven bờ sông để xuống miền hạ du. Lạc Dương với Tố Lan hai người cùng lên bờ. Lạc Dương bỗng thấy hình bóng của Bách Thành nhưng thoáng biến mất, trong lòng hoài nghi vô cùng.

Đột nhiên trong đám đông có một ông già đầu tóc bạc phơ, trông rất yếu ớt chui ra lòi kéo Lạc Dương và nói:

- Bây giờ cháu đã về, cô cháu đang đau nặng trước khi hấp hối muốn gặp cháu một phen, cháu mau theo lão tới đây.

Nói xong, ông ta chớp mắt mấy cái rồi quay mình đi luôn.

Lạc Dương hiểu ý ngay, biết là người của Bách Thành tới, chàng liền đưa mắt ra hiệu cho Tố Lan và khẽ nói:

- Chúng ta theo ông ta đi đi.

Thị trấn Hạ Khẩu rất phồn hoa, ngựa xe như nước, người đi lại đông đảo, cửa tiệm nào cũng sầm uất. Lạc Dương và Tố Lan lẳng lặng theo ông già đi qua đường phố lớn ở bờ sông, tiến thẳng lên đến sau núi Sài Sơn rồi leo lên núi, càng đi càng vắng bóng người. Ông già đột

nhiền ngừng bước quay người lại nhét luôn một miếng giấy vào tay Lạc Dương rồi quẹo sang đường bên, tiến thẳng vào rừng mất dạng.

Lạc Dương biết có nguyên nhân gì đây, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh không thấy có người nào mới dám mở giấy ra coi. Tố Lan cũng giúp vào xem trong đó có viết gì, thì ra: "Hà cô nương đã được cứu thoát, hiện đang ở nhờ nhà người tiều phu họ Tiêu tại núi Sài Sơn này. Hà cô nương bị kẻ gian dùng thủ pháp rất ác độc và độc đáo điểm huyết, vì công lực của y hãy còn non nên không dám tự tiện giải huyết cho nàng, vì sợ giải huyết nhầm, nàng sẽ phun máu ra mà chết và cũng vì sợ Bang chủ Tam Nguyên Bang nghi ngờ nên không dám ở lại đây, phải vội quay trở về ngay, chờ trời tối hẳn, y tới thăm và nói rõ sự thể cho hai người hay." Dưới không ký tên gì cả nhưng không cần nói rõ, Lạc Dương cũng biết thư này của Bách Thành viết rồi.

Tố Lan đọc xong, mừng rỡ vô cùng và ngạc nhiên hỏi:

- Người này là ai, sao lại không ký tên.

Lạc Dương đáp:

- Người này tài trí phi thường, Chúng ta thoát khỏi vòng vây cũng nhờ y ra tay trợ giúp cho đây.

Tố Lan hơi giận nói:

- Tôi biết người đó rồi, nhưng tôi muốn hỏi tên họ thật của y là chi?

Lạc Dương giả bộ làm như rất huyền bí rồi đáp:

- Chị Lan đừng cố hỏi ở đây, nhớ người ta biết thì phiền lắm, để đi gặp Phụng Nhi đã, rồi hãy nói sau.

Nói xong, chàng dẫn đường đi trước, cả hai cùng leo lên trên đỉnh núi. Tô Lan với Lạc Dương hai người đi tới mộ căn nhà lá ở trên sườn núi ẩn trong bụi cây tại phía hậu sơn, người ngoài không biết khó tìm ra được Lạc Dương theo lời dặn trong thư của Bách Thành, chàng kiếm tới căn nhà này rất dễ dàng. Trước cửa nhà là một bãi đất rộng sáu bảy trượng, bên ngoài nữa là vục thẳm, phía sau nhà là vách núi cao mấy chục trượng, cạnh đó lại có cả thác nước nữa. Ngoài cửa có để mấy bó củi, mấy con gà đang kiếm ăn ở trên bãi đất. Ngoài ra không còn có hình bóng một người nào cả. Hai người vừa đi tới nơi đã thấy một con nhỏ trong nhà ló đầu ra, con bé ấy tóc đen, đầu cột hai cái đuôi sam nho nhỏ. Con nhỏ thấy hai người có bộ mặt thanh tú như vậy, nó liền lộ vẻ mừng rỡ nhảy ra hỏi:

- Vị nào là Lạc đại thúc đấy?

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Tôi đây, cô bé đợi tôi đấy à?

Cô bé rất ngây thơ nhìn Lạc Dương xong, lại nhìn Tố Lan và hỏi tiếp:

- Có một vị gọi là Hồ thúc thúc bảo cháu lại chờ Lạc đại thúc ở đây, Hồ thúc thúc nói mặt đại thúc rất lạnh lùng, trông kinh khủng nhưng sự thật lòng rất từ bi và lương thiện. Còn vị thúc thúc này mặt cũng lạnh lùng là ai vậy?

Lạc Dương phì cười biết con nhỏ nói Hồ thúc thúc đó là bí danh của Trần Bách Thành, chàng liền giơ tay ra vuốt má con bé và hỏi:

- Cha cháu đâu?

Con nhỏ gật đầu đáp:

- Cha và mẹ cháu đều ở nhà, còn có Hà cô nương nữa thật tội nghiệp cô ta đau yếu sắp chết rồi.

Tố Lan nghe nói lo âu vô cùng vội hỏi lại:

- Em bé, thế Hà cô nương có nói được không?

Con nhỏ lắc đầu đáp:

- Cô ta không nói năng và cũng không ăn uống gì cả, cô cứ nằm ở trên lầu, nhắm mắt rên rĩ hoài...

Trong thạch ốc có hai người bước ra, một nam một nữ người đàn ông tuổi ngoài tứ tuần ăn mặc quần áo vải trông rất trắng kiện. Người đàn bà mặc quần áo nông phu. Người đàn ông quát con nhỏ:

- Lệ nhi, con không được vô phép như thế.

Con nhỏ chầu môi đáp:

- Con có dám vô lễ gì đâu.

Lạc Dương bước lên một bước, chấp tay chào rồi vừa cười vừa hỏi:

- Các hạ có phải là họ Chương đấy không?

Đại hán nọ cũng chấp tay chào đáp lễ và trả lời:

- Không dám, tiểu nhân là Chương Phúc, Hồ tiên sinh có dặn bảo mời hai vị cứu chữa cho Hà cô nương trước.

Lạc Dương liền nói:

- Nếu vậy xin các hạ dẫn đường cho.

Tráng hán đáp:

- Mời hai vị theo tiểu nhân vào.

Nói xong y dẫn Lạc Dương với Tố Lan đi qua khách sảnh leo lên một cái cầu thang nhỏ, sự thật nơi đó không phải là nhà lầu gì hết, chỉ là một chỗ dùng để cất đồ đạc mà thôi.

Phụng Nhi nằm trên đồng rơm bên cạnh có thắp một ngọn đèn dầu trông rất tiêu tụy. Lạc Dương liền cảm ơn đại hán nọ và nói:

- Các hạ có việc xin cứ đi làm, để mặc chúng tôi.

Đại hán biết điều vội đáp:

- Vâng, nếu khách quan có việc gì cần tới xin cứ việc kêu, tiểu nhân sẽ sai tiểu nữ đem tới ngay.

Nói xong, y quay đi xuống dưới nhà luôn. Phụng Nhi ngơ ngác nhìn Tố Lan và Lạc Dương, làm như nàng không quen biết hai người Tố Lan vội bỏ mặt nạ ra và nói:

- Phụng Nhi, em thấy sao?

Phụng Nhi vội cười đáp:

- Tiểu thư, Phụng Nhi chết mất được gặp tiểu thư như thế này dù có chết cũng cam tâm.

Nói xong, nàng ứa mắt ra, Tố Lan ngồi xuống an ủi:

- Phụng Nhi chớ có nản chí như thế, ta không tin là không giải được mạch cho em.

Phụng Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu thư cũng không giải cứu nổi Phụng Nhi đâu, thủ pháp điểm huyết của tên Khương Huân Tố ác độc lắm, trái hẳn lẽ lối thường, giải được huyết này lại biến hóa ra huyết khác ngay, Phụng Nhi chỉ muốn được tiểu thư cho biết những chuyện xảy ra như thế nào và kết quả ra sao, rồi tiểu thư điểm vào tử huyết để Phụng Nhi khỏi phải chịu đau đớn như thế này nữa.

Tố Lan đáp:

- Em chớ có nói bậy, hãy chỉ cách bị điểm huyết như thế nào để ta nghĩ cách giải cho.

Phụng Nhi thở dài nói rõ những nơi bị điểm huyết cho Tố Lan nghe xong, Tố Lan mặt đỏ bừng và vô cùng hổ thẹn. Thì ra nơi Phụng Nhi bị điểm huyết là chỗ bí ẩn nhất của thiếu nữ, đủ thấy Huân Tố ác độc đến nhường nào, vả lại bị điểm ở đó quả thật là nan giải, nên Tố Lan nghiêng răng ken két nguyên rủa:

- Khương Huân Tố một ngày kia lọt vào tay ta, ta thề sẽ cho mi cầu sống không được mà cầu chết cũng không xong.

Dứt lời, nàng thấy Lạc Dương cúi đầu ngấm nghĩ không nói năng gì cả, như người nhập định, nàng dùng tay khẽ đẩy chàng, nói:

- Này hiền đệ, hãy nghĩ cách cứu chữa Phụng Nhi đi chứ, cứ ngồi yên thế à?

Lạc Dương như kẻ mê chợt tỉnh rồi gượng cười đáp:

- Hà cô nương bị điểm huyết đã lâu ngày nên chất độc ngấm vào người vì vậy tiểu đệ đang nghĩ cách để giải huyết cho nàng khỏi chết và tàn tật.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Dù nghĩ ra được cách giải cứu rồi tiểu đệ cũng chưa biết làm cách nào giải được vì chỗ Hà cô nương bị điểm huyết lại là chỗ kín, vả lại giải huyết không thể nhờ chị Lan ra tay được vì là một việc quan trọng nhờ lỗi tay một cái có phải càng làm cho Hà cô nương chóng chết không, nên tiểu đệ càng nghĩ càng thấy khó giải quyết quá.

Tố Lan lườm Lạc Dương một cái rồi đáp:

- Không biết tới ngày nào hiền đệ mới bỏ cái mũ nho hư này đi. Hiền đệ trước đã chẳng ra tay cứu Bình Nhi là gì, vậy hiền đệ còn nể hà gì không cứu Phụng Nhi.

Phụng Nhi nghe nói kinh ngạc vô cùng, đưa mắt liếc nhìn Lạc Dương rồi hỏi:

- Tiểu thư, vị này là ai?

Tố Lan vừa cười vừa đáp:

- Hiền muội không nhận được ra công tử đây, công tử là người đẩy lui hiền muội ở trấn Lạc Trúc, hiền muội mau xin lỗi Lạc công tử đi.

Phụng Nhi nghe Tố Lan nói vậy, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng, muốn lên tiếng nhưng lại thôi.

Lạc Dương thấy vậy liền khuyên bảo:

- Lúc này Hà cô nương không nên nói nhiều, phải cố giữ lấy nguyên khí, giữ được phần nào nguyên khí thì chóng khỏi phần đó.

Phụng Nhi biết lời nói của Lạc Dương thành thật mặt lộ vẻ cảm ơn và nhắm mắt dưỡng thần.

Lạc Dương quay lại nói với Tố Lan:

- Tiểu đệ còn phải nghĩ cách giải huyết, không phải chỉ trong chốc lát mà nghĩ ra được. Chị Lan hãy tiếp Hà cô nương một lát, tiểu đệ ngồi tĩnh tọa ở nơi đây.

Tố Lan tủm tỉm cười gật đầu. Lạc Dương liền ngồi tĩnh thần ở trên giường nhắm mắt nhập định.

Thì ra Tạ Vân Nhạc đã truyền thụ bốn môn tuyệt học cho Lạc Dương.

Chàng đều thuộc lòng hết bốn môn tuyệt học đó, nhất là về y học, nên chàng nhận thấy thủ pháp của kẻ gian hiểm huyết Phụng Nhi tuy ảo diệu, nhưng cứ theo Hiên Viên Thập Bát Giải của sư phụ chàng truyền thụ cho thì thế nào cũng giải huyết được.

Tố Lan đứng cạnh ngắm nhìn Lạc Dương bỗng thấy trên đỉnh đầu chàng có một luồng bạch khí bốc lên trông như một tiên phong đạo cốt khiến nàng kinh hãi mừng rỡ. Nàng kinh hãi là vì tuy thấy Lạc Dương từ khi rời khỏi núi Ngọc Chung đến giờ thế nào cũng gặp một vị võ công thượng thặng truyền thụ cho, nhưng nàng đã hỏi mấy lần mà chàng không chịu nói, nên nàng mới tin chắc không bao lâu chàng sẽ đứng đầu các tay cao thủ trong võ lâm như cha nàng cũng chưa chừng. Nàng mừng rỡ là vì mình rất tinh mắt lựa được một người yêu tài hoa tuyệt thế.

Nàng ngắm nhìn Lạc Dương một hồi rồi quay lại liếc nhìn Phụng Nhi, thấy mặt Phụng Nhi lúc trước nhợt nhạt không một giọt máu giờ đã hồng hào dần, đủ thấy viên thuốc đó hiệu nghiệm.

Lúc ấy Lạc Dương đã nghĩ ra được cách chữa bệnh Phụng Nhi, nhưng chàng vẫn chưa dám ra tay.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lạc Dương mới mở mắt ra thấy Tố Lan đang chuyện trò với Phụng Nhi, Phụng Nhi trông thấy chàng mở mắt ra mừng rỡ vô cùng liền nói:

- Tiểu thư, Lạc công tử thành công rồi.

Tố Lan vội quay lại nhìn Lạc Dương và hỏi:

- Thế nào, hiền đệ nghĩ lâu như vậy, đã tìm được cách cứu chữa cho Phụng Nhi chưa?

Lạc Dương gật đầu đáp:

- Rồi, nhưng chỉ còn không tiện ra tay cứu chữa thôi.

Tố Lan cười khanh khách, đeo mặt nạ da người lên và nói:

- Tôi biết có tôi ở đây hiền đệ không tiện ra tay cứu chữa. Thôi được, tôi xuống lầu trước, nhưng chốc nữa hiền đệ phải trao trả cho tôi một Phụng Nhi khỏe mạnh đấy nha.

Nói xong, nàng bỏ xuống lầu ngay.

Lúc ấy, ở dưới sảnh đã có mấy món thức ăn nóng hổi và ngon lành. Tố Lan thấy Trương Phúc khoanh tay nhìn ra ngoài hoài, nàng vội tiến tới phía sau Trương Phúc nói:

- Trương đại thúc, chúng tôi đến quấy nhiễu đại thúc mà lại không cho chúng tôi đền đáp gì cả. Như vậy chúng tôi yên tâm sao được.

Trương Phúc không biết Tố Lan đi tới phía sau mình lúc nào, nên khi nghe tiếng nàng nói y giật mình kinh hãi, mãi đến khi trông thấy Tố Lan mới định thần hết hoảng sợ, liền khiêm tốn vừa cười vừa đáp:

- Sao khách quan lại nói thế, đã là bạn của Hồ tiên sinh tiền nhân có bốn phận phải khoản đãi, cơm hẩm canh rau có nghĩa gì đâu mà khách quan lại nói như vậy.

Tiếp theo đó, y lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Khách quan lại đây xem, phía sau núi này xưa nay vẫn ít người đi lại không hiểu sao ngày hôm nay lại có nhiều hình bóng của khách giang hồ hiện như thế. Hồ tiên sinh đã dặn tiểu nhân là hễ có kẻ gian nhân nào tới đây dò hỏi đến tung tích Hà cô nương thì tiểu nhân phải trầm tĩnh đối phó, khách quan thử xem những bọn người này đến tìm Hà cô nương hay không?

Tố Lan nghe nói ngạc nhiên nhìn theo về phía tay chỉ của Trương Phúc quả nhiên nàng thấy xuất hiện bóng người di động và thoáng cái đã mất hút liền, nàng biết ngay những kẻ đó là phỉ đồ của Tam Nguyên Bang, nên cười nhạt một tiếng, mắt lộ sát khí.

Lát sau nàng mới trả lời Trương Phúc:

- Chưa chắc chúng đã là người đến đây dò la tung tích của Hà cô nương. Chúng không tìm tới đây là hên cho chúng, bằng không chúng sẽ bị vùi xác phơi máu ngay nơi đây liền.

Trương Phúc nghe thấy Tố Lan nói như vậy, trong lòng kinh hoảng nghĩ thầm: "Vị khách quan này sao lại hiểu sát như thế?"

Y vốn là người quê mùa thật thà chất phác nên không biết nói năng như thế nào cho phải, bỗng nghĩ tới Phụng Nhi y liền lên tiếng hỏi:

- Hà cô nương đã mạnh chưa, để tiểu nhân lên lầu mời các người xuống ăn nhé.

Tố Lan vội nói:

- Khởi phải cần đại thúc lên mời, họ sẽ tự biết mà xuống đây.

Trương Phúc lại tiếp:

- Như vậy tiểu nhân xuống bếp sửa soạn kẻo không kịp. , xin thứ lỗi khách quan nhé.

Nói xong y chấp tay vái chào, rồi quay mình vào trong nhà luôn.

Tố Lan lại đưa mắt nhìn xuống dưới sườn núi xem những bóng người kia đang làm gì? Mặt nàng lộ vẻ sát khí rồi từ từ cũng đi vào trong nhà, nàng thấy Lạc Dương đã xuống lầu mừng rỡ hỏi:

- Dương đệ, Phụng Nhi đã lành mạnh chưa?

Lạc Dương đáp:

- Nhờ hồng phúc của chị Lan, Phụng Nhi đã lành mạnh rồi nhưng còn phải điều hơi dẫn sức nhanh cũng phải trước mặt trời lặn nàng mới có thể cử động được.

Lúc ấy Trương Phúc ở trong bếp, tay bưng một bình rượu thuốc đi ra vừa cười vừa nói:

- Chắc hai vị đã đói rồi, mời hai vị vào dùng cơm:

Lạc Dương đáp:

- Chúng tôi đâu dám phiền đến ông chủ phải hầu hạ như thế.

Trương Phúc đáp:

- Hai vị khách sáo quá, quý hồ hai vị đừng có hiềm chúng tôi tiếp đãi không được chu đáo là chúng tôi mừng lắm rồi.

Lạc Dương cảm ơn và nói tiếp:

- Nếu vậy mời Trương đại tẩu cùng lệnh ái ra xơi cơm với chúng tôi một thể?

Trương Phúc vội xoa tay đáp:

- Gia đình của tiểu nhân và tiểu nhân đã dùng rồi, hai vị khởi phải khiếm tốn như vậy.

Nói xong, y rót rượu cho hai người rồi đi xuống nhà dưới.

Tố Lan với Lạc Dương nhìn nhau cười. Cả hai đều đói và ăn ngấu ăn nghiêng một hồi. Tố Lan mới sực nghĩ đến bóng người ở dưới, liền kể rõ cho Lạc Dương nghe.

Đột nhiên ngoài sảnh có tiếng cười vọng vào, dưới mái hiên, có ba người xếp hàng ngang. Người đứng giữa mặt đỏ bừng, mày rậm mắt hổ trông rất oai võ.

Người đứng bên phải dáng điệu oai nghi lẫm lẫm còn người đứng bên trái là một đại hán, hai tay cầm một cây nhuễn tiền dài bốn thước.

Lạc Dương khoan thai mỉm cười đứng dậy tiến lên hai bước, đảo mắt nhìn ba người rồi từ tốn hỏi:

- Ba vị bồng dung giáng lâm tề xá không biết có việc chi chỉ giáo?

Người đứng giữa hơi ngạc nhiên một chút, lớn tiếng cười đáp:

- Lão không giấu gì bạn, lão là Khương Huân Tố, Bang chủ Tam Nguyên Bang, vì bốn bang có một người bị mất tích lão mới đến đây khám xét.

Lạc Dương tỏ vẻ ngạc nhiên kêu ủa rồi nói:

- Thế là Khương bang chủ, tại hạ thật thất lễ, Bang chủ đã dò biết người đó đào tẩu đến Sài Sơn này, nhưng không biết hình dáng y ra sao?

Đại hán cầm roi dài cười nhạt và nói xen vào:

- Bang chủ cho phép thuộc hạ vào khám xét xem, chứ việc gì phải hỏi han tên tiểu tử này cho mất thì giờ.

Nói xong, y liền bước vào nhà luôn.

Lạc Dương trợn tròn đôi mắt lên, giơ tay phải ra vỗ một chưởng rồi dần giọng nói:

- Tam Nguyên Bang không phải là quan binh hay nha lại sao lại coi thường chúng tôi đến thế?

Tuy Lạc Dương không cần dùng sức cho lắm nhưng đại hán cũng biết chưởng pháp của chàng như thế nào rồi, nên y vội lui ngay ra ngoài cửa.

Huân Tố thấy vậy kinh ngạc vô cùng, biết ngay đối phương không phải là tay dễ đàn áp, nên cau mày lại. Ông già đứng bên phải hỏi:

- Thế ra các hạ là người trong võ lâm đấy, thật bọn tôi vô tình thất lễ, Lão đây là Báo Chưởng Đồng Cẩm Quan, người của tề bang đào tẩu đó rất quan hệ, tề bang chỉ cần xem y có ẩn trốn trong này hay không, như vậy đối với các hạ có mất mát gì đâu, sao các hạ lại cự tuyệt.

Tố Lan lúc ấy đứng phía sau Lạc Dương không nói gì, Lạc Dương lại lớn tiếng nói tiếp:

- Tại hạ chỉ là tiểu tốt vô danh trong võ lâm, nhưng xưa nay chưa dấy dưng đến chuyện thị phi trong giang hồ, cũng không xúc phạm đến quý phái. Như vậy việc gì chúng tôi phải che chở cho một kẻ không biết lai lịch. Chúng tôi nói trong nhà này không có phần đồ của quý phái, nếu các người cứ thị mạnh khám xét, dù sao chúng tôi cũng không thể được.

Đại hán cầm roi da cười nhạt nói:

- Không được cũng phải được, gây hấn với bốn bang không khác gì trúng chọi với đá, sao các hạ không tự lượng sức mình!

Lạc Dương quát lớn:

- Vẫn biết thế lực của Tam Nguyên Bang hùng mạnh thế nhưng đối với tại hạ thì không có nghĩa gì cả.

Huân Tổ nghe thấy Lạc Dương nói thế, mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói:

- Như vậy có phải các hạ định tâm gây hấn với bốn bang phải không?

Lạc Dương đáp:

- Điều này còn tùy ở ý định Khương bang chủ.

Huân Tổ gật đầu nói tiếp:

- Các hạ hào khí lắm, chắc thế nào cũng là người có võ học, nhân lúc này lão muốn kiến thức xem.

Nói xong, y quát lớn một tiếng:

- Lui!

Cả ba người cùng lui ngay ra ngoài bãi cỏ.

Lạc Dương khẽ nói với Tố Lan rằng:

- Chị Lan, chị chỉ cần bảo vệ lấy ngôi nhà thôi.

Nói xong chàng cũng tung mình nhảy ra ngoài bãi, dáng điệu của chàng hùng dũng vô cùng. Huân Tổ thấy vậy giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn Báo Chuông, ngờ đâu Đồng Cẩm Quan cũng đang biến sắc. Lạc Dương giơ tay ra, làm theo lễ nghi của võ lâm, rồi kêu ngạo lớn tiếng nói:

- Hôm nay, ba vị vô duyên vô cớ đến tận nhà chúng tôi hà hiếp như vậy, tất nhiên không khi nào chúng tôi lại để các vị ra khỏi nơi đây một cách bình yên được.

Đại hán cầm nhuyễn tiên lớn tiếng đáp:

- Người thử mở to mắt ra nhìn xung quanh xem, sẽ biết ai không thể thoát khỏi nơi đây.

Trong khi đại hán nói chuyện, Lạc Dương đã để ý xung quanh thấy trong rừng và trên những sườn núi đều có bóng người lấp ló, chàng cười nhạt nhìn vào mặt Huân Tổ nói:

- Xin Huân bang chủ ra tay chỉ giáo cho.

Đại hán cầm roi lớn tiếng quát tháo:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, để mổ đối phó với tiểu tử này!

Lạc Dương liếc nhìn tên đó hỏi:

- Người là ai?

Báo Chuông Đồng Cẩm Quan đứng cạnh đó vội đỡ lời:

- Đó là hảo hán họ Triệu, tên Hoán Khang biệt hiệu Kim Tiên Huyền Đàm người ở nam ngạn sông Đại Giang, không ai không biết đến tên tuổi y.

Lạc Dương:

- Có sao tại hạ du ngoạn Giang Nam bấy nhiều lâu mà chưa nghe thấy cái tên Kim Tiên Huyền Đàm?

Hoán Khang tức giận đến mặt đỏ tía tai quát tháo lia lịa. Rồi y múa roi nhằm ngang lưng Lạc Dương tấn công.

Lạc Dương vẫn đứng yên, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, hình như không coi thế roi của đối phương vào đâu cả, chỉ thấy chàng tiến lên một bước và lướt sang bên trái ba thước, thế roi của đối phương đánh hụt ngay. Hoán Khang cười nhạt một tiếng lại xông vào tấn công tiếp.

Lạc Dương giơ tay phải ra nhanh như điện chớp chớp luôn cây roi của địch, động tác của chàng nhanh không thể tưởng tượng được, khiến Huân Tổ cũng phải kinh ngạc, cả hai đều biến sắc mặt, Hoán Khang hoảng sợ vô cùng, vội giật mạnh một cái, nhưng người của Lạc Dương vẫn đứng vững như núi, tha hồ y giật thế nào cũng không nổi. Lúc này, Hoán Khang đã thấy hổ khẩu nứt nẻ, máu tươi rỉ ra, người loạng choạng mấy bước nhưng tay vẫn nắm chặt cán roi như thường. Lạc Dương thấy vậy cười nhạt, nhấn sức vào năm ngón tay, hất mạnh cây roi một cái, có một luồng sức mạnh truyền sang đầu roi. Hoán Khang nhận thấy chiếc roi đó rung mạnh khôn tả, vội buông tay ra, nhưng người cũng bị hất lên cao rồi rơi xuống thung lũng. Y hoảng sợ lớn tiếng kêu la, tiếng kêu của y rất rùng rợn. Hoán Khang

roi xuống thung lũng đó không tan xương nát thịt thì cũng tàn phế. Huân Tổ với Cẩm Quan nhìn nhau thất sắc và biết gặp phải một tay địch thủ lợi hại.

Cẩm Quan tung mình nhảy ra gượng cười hỏi:

- Hành động này của các hạ hơi quá một chút đấy.

Lạc Dương đáp:

- Khi đã ra tay đấu với nhau thì không thể nào tránh được sự sống chết. Đây là do người của quý bang đến tận nhà hà hiếp tại hạ, chứ có phải tại hạ xúc phạm quý bang đâu. Tình thế bắt buộc tại hạ phải ra tay như vậy.

Cẩm Quan cười nhạt hỏi:

- Các hạ khéo nói lắm, xin các hạ cho biết quý tính đại danh?

Lạc Dương đáp:

- Tại hạ chỉ là võ lâm mạt học, các hạ hà tất phải hỏi làm chi.

Thấy Lạc Dương nói buông như vậy, Cẩm Quan liền chìa hai ngón tay ra như hai cái móc, nhằm hai nơi yếu huyệt ở trước ngực chàng tấn công tới nhanh như vũ bão.

Hồi nãy ở trên lầu, Lạc Dương ra tay cứu chữa cho Phụng Nhi chàng phải nghiêng ngả lại pho Hiên Viên Thập Bát Giải không ngờ vì thế mà võ học của chàng lại cao siêu gấp bội thành ra bây giờ chàng trông thấy Cẩm Quan dùng hai ngón tay tấn công tới, chàng không thèm giơ tay lên chống đỡ gì cả cứ lạnh lùng nhìn, chờ tới khi thế công của đối phương quá hiểm độc nhắm vào hai tử huyệt của mình điểm tới, chàng mới giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra nhanh nhẹn lướt ra xa bảy bước, rồi chàng ngấm ngấm vận công lực vào bàn tay. Chàn ngựa bàn tay ra sử dụng thế Thiên Vương Thác Thập trong pho Di Lạc Thần Công ra phản lại, Cẩm Quan chỉ thấy trước ngực có một luồng sức mạnh vô hình tựa như chiếc búa nghìn cân đập mạnh xuống ngực đau đến nỗi y rú lên một tiếng và thân hình bị hất bắn lên cao mấy trượng.

Huân Tổ đứng cạnh đó thấy vậy liền xông lại tấn công Lạc Dương chín thế chưởng một lúc.

Y không hổ thẹn là Bang chủ của một bang phái, võ công cũng hơn những tên nọ nhiều, vì thế những chưởng của y cũng biến hóa khôn lường. Lạc Dương không ngờ thân pháp của Huân Tổ lại nhanh nhẹn như vậy, nên không đề phòng và bị chưởng pháp của đối phương đẩy lùi ba bước, người loạng choạng suýt ngã. Huân Tổ không để cho Lạc Dương có dịp trở tay, vội biến chưởng pháp xông lại tấn công tới tấp khiến ba mươi sáu huyệt lớn của

Lạc Dương đều bị bao vây dưới bóng chướng của y. Nhưng Lạc Dương đã nhanh nhẹn gỡ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra tránh né, nhờ vậy mới thoát được những thế công như vũ bão kia. Tuy vậy Huân Tố vẫn không để chàng có dịp xoay tay.

Lúc ấy, Cẩm Quan ngã té xuống mặt đất, nằm trên một vũng máu, sắc mặt nhợt nhạt, bị thương khá nặng. Đột nhiên Lạc Dương la lớn một tiếng, ngã ngựa về phía sau. Huân Tố thấy vậy nghĩ thầm: "Ta chưa đả thương được y, sao y lại té ra đất như thế? Chắc y giả bộ."

Huân Tố vốn là một tay lão luyện, nghĩ như vậy, nhưng y vẫn giơ hữu chưởng ra đề luôn vào người Lạc Dương, chỉ nghe Lạc Dương cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên bắn tung lên hai ngón tay nhanh như điện chớp nhằm vào huyết mạch ở cổ tay Huân Tố mà điểm luôn.

Huân Tố cả kinh vội đưa tay sang phía trái, nhưng hai ngón tay của Lạc Dương tựa như có mắt vậy, theo sau tay của Huân Tố mà điểm tới, ăn miếng trả miếng, không để cho đối phương có dịp đổi tay. Vừa đánh, Lạc Dương vừa nghĩ thầm: "Ta không nên giở hết tài ba ra, khi từ biệt ân sư đã bảo rồi, thuyền chở quá nặng thế nào cũng chìm. Đối với địch không nên đuổi tận, giết tuyệt."

Nghĩ tới đó, chàng không dám hạ độc thủ giết Huân Tố nữa, chàng biết phỉ đồ của Tam Nguyên Bang đang bao vây toàn núi Sài Sơn, đối phương chỉ việc ra lệnh phản công nhất định Phụng Nhi không sao thoát khỏi vòng vây. Vì thế nên dừng tay lại nhân lúc đó Huân Tố nhảy lùi về phía sau một trượng. Y thấy Lạc Dương không đuổi theo, và tự biết nếu có đấu nữa cũng chỉ mang nhục vào thân, không khác gì đào mồ chôn mình, chỉ bằng ngừng tay ở đây còn hơn. Nghĩ như vậy, y liền chấp tay vái chào và nói:

- Lão tin là các hạ không bảo vệ tên phản đồ ấy đâu, chúng ta tạm biệt nơi đây, sau này thế nào cũng có dịp tái ngộ.

Nói xong, y vẫy tay ra hiệu cho Đồng Cẩm Quan cùng đi.

Đột nhiên có hai tiếng rú theo gió vọng tới, tiếp đó liền thấy hai bóng người từ sườn núi lướt xuống nhanh như điện chớp, bay lượn tựa như con chim điều hâu, đang đuổi bắt mỗi.

- o O o -